

HEEL EVEN MAAR (2)

RECTOR CREMERS-PENNING VOOR WIM DE VEEN

Op donderdag 14 november jongstleden werd, tijdens een drukbezochte feestelijke bijeenkomst van Kring Roermond, aan Wim de Veen de Rector Cremers-penning uitgereikt. Ter ere van dit heuglijke feit plaatsen wij hier de tijdens die gelegenheid gehouden toespraak van Ton Lenders.

*Ik moet er over vertellen.
Geef me daarom de strijd
van elke dag.
Want die strijd is mijn lied.*

Pablo Neruda

Heel even maar staan we wederom stil bij een feestelijke gebeurtenis. En precies 4889 dagen later is Wim de Veen opnieuw het middelpunt. De aanleiding is dezelfde. Indertijd werd de reden tot uitreiking van de Zilveren Anjer aan Wim de Veen als volgt gemotiveerd: "Door onvermoeibare zelfstudie en observatie heeft de oud-mijnwerker Wim de Veen zich tot een groot kenner van flora en fauna van Limburg ontwikkeld. Dat uitte zich in onderzoek en wetenschappelijke verslaggeving, in natuureducatie van een breed publiek en in waakzame natuurbescherming. Ten aanzien van verschillende plantenfamilies mag hij een specialist worden genoemd, maar van zeker niet minder belang is zijn animerende werk voor het natuurbewoud." Zo was het toen en zo is het nu.

Er is sindsdien heel wat gebeurd in natuurbeschermingsland. Wie kon toen bedenken dat van de Patrijs nog eens een soortbeschermingsplan zou worden opgesteld? Wie had toen vermoed dat gekanaliseerde beken opnieuw zouden gaan meanderen? Wie kon zich toen voorstellen dat een autosnelweg verplaatst zou worden omwille van de rust in een natuurgebied? Wie had toen gedacht dat een waterschap nog eens boomkikkerbiotopen zou gaan aanleggen? Wie zou toen stilgestaan hebben bij het verbieden van de jacht op een tiental toen nog redelijk algemene vogelsoorten? Wie zou hebben kunnen voorspellen dat Natuurmonumenten vandaag de dag bijna een miljoen leden zou hebben? Wie had zich toen kunnen indenken dat de machinerie van Rheinbraun nog eens zou gaan haperen?

Zeker weten dat zelfs de meest optimistische natuurbeschermers toentertijd alleen maar van deze successen kon dromen. Dat deed Wim de Veen ook, met dit verschil dat hij een aantal van zijn dromen realiseerde. De meeste van genoemde zaken zijn dan ook (mede) tot stand gebracht door de wilskracht van één persoon. Het lijkt wel of de Zilveren Anjer op Wim de Veen hetzelfde effect heeft gehad als een Rode Stier op een discoganger. Gevleugeld en gedreven als immer bij Wim de Veen zich nog steeds vast in alle onrecht de natuur aangedaan. Hij is de motor van de Limburgse natuurbescherming. Hij is inderdaad zoals een journalist het omschreef "een actiegroep alleen". Het wordt tijd voor nieuwe brandstof. En het is daarom dat de erkenning opnieuw wordt uitgesproken. Ditmaal met de uitreiking met de enige onderscheiding die het Genootschap kent, de Rector Cremers-penning.

Wim de Veen met de Rector Cremers-penning, samen met zijn echtgenote tijdens de feestelijke bijeenkomst te Roermond (foto: B. Graatsma).

Het is voor de vijfde maal dat de penning na het 75-jarig bestaan van het Genootschap wordt uitgereikt. Het bestuur is met de toekenning van de onderscheiding niet scheutig. Veel kandidaten worden gewogen en te licht bevonden. In dit geval werd echter de kandidatuur van een zwaargewicht gesteld. Het is daarom dat we in het bestuur binnen enkele weken tot unanieme instemming kwamen om Wim de Veen de eerste lustrum penning toe te kennen. Hierbij hadden we duidelijk niet voor ogen dat dit samen zou moeten vallen met de afsluiting van een periode. Nee, zoals gezegd beschouwen we de penning als nieuwe brandstof. Brandstof in een voortdurende strijd tegen een verdere aantasting van de Limburgse natuur.

Opnieuw staan we heel even maar stil bij deze feestelijke gebeurtenis. Heel even maar, want veel tijd hebben we niet. Ondanks de successen die de natuurbescherming de laatste jaren heeft behaald, gaat de teloorgang door.....

A. Lenders, voorzitter